

DOI: <https://doi.org/10.32782/2308-1988/2026-58-85>

УДК 005.35:005.591.6:330.34

Галушка Зоя Іванівна

доктор економічних наук, професор,
звідувач кафедри економічної теорії, менеджменту і адміністрування,
Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича
ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-0597-5221>

Zoia Halushka

Yuriy Fedkovych Chernivtsi National University

КРОС-СЕКТОРАЛЬНІ ПАРТНЕРСТВА ЯК ІНСТРУМЕНТ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЯМИ ДЛЯ ДОСЯГНЕННЯ ЦІЛЕЙ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

CROSS-SECTORAL PARTNERSHIPS AS A TOOL FOR INNOVATION MANAGEMENT TO ACHIEVE THE SUSTAINABLE DEVELOPMENT GOALS

Анотація. У статті обґрунтовано крос-секторальні партнерства «держава – бізнес – суспільство» як системний інструмент управління інноваціями для досягнення ЦСР. Розкрито еволюцію концепції від теорії зацікавлених сторін і державно-приватного партнерства до моделей Triple Helix, Quadruple Helix і collaborative governance. Проаналізовано світовий та європейський досвід інституційної інтеграції, стратегічного планування й соціальної орієнтації інноваційної політики. Наведено кількісні індикатори інтенсивності НДДКР і публічно-приватних ко-публікацій як маркери результативності партнерств. Доведено, що у контексті досягнення ЦСР саме партнерська модель формує інституційну архітектуру переходу до інноваційної, соціально орієнтованої та екологічно збалансованої економіки. Визначено перспективи розвитку партнерських механізмів в Україні в умовах воєнних викликів та повоєнної відбудови.

Ключові слова: цілі сталого розвитку, виміри сталого розвитку, партнерство заради цілей, «держава – бізнес – суспільство», управління інноваціями, інституційна взаємодія, стейкхолдер-менеджмент, соціалізація економіки.

Summary. The article substantiates cross-sectoral partnerships “government – business – society” as a systemic instrument of innovation management aimed at achieving the Sustainable Development Goals. It develops a comprehensive theoretical and methodological framework for understanding the evolution of partnership models from stakeholder theory and public-private partnerships to contemporary paradigms such as the Triple Helix, Quadruple Helix, collaborative governance, and network governance. The study argues that innovation in the twenty-first century emerges not from isolated institutional efforts but from coordinated interaction among public authorities, private enterprises, academic institutions, and civil society organizations. Cross-sectoral cooperation is conceptualized as an institutional architecture that integrates strategic planning, resource mobilization, knowledge exchange, and social accountability into a unified governance mechanism. The research provides a comparative analysis of global models of innovation governance, highlighting the entrepreneurial and venture-capital-driven ecosystem of the United States, the state-coordinated long-term innovation strategies of Asian economies, the socially oriented innovation practices of Latin America, and the institutionalized and strategically planned framework of the European Union. Particular attention is devoted to the European model based on Smart Specialisation Strategy, Horizon Europe, cluster policies, and public-private partnerships, which combine economic competitiveness with social and environmental sustainability. Quantitative indicators, including R&D expenditure intensity and the share of business-sector funding, as well as public-private co-publications per million inhabitants, are examined as measurable proxies of partnership performance and innovation ecosystem maturity. The article emphasizes the relevance of cross-sectoral innovation governance in the context of digital transformation, geopolitical instability, wartime challenges, and post-war reconstruction. For Ukraine, partnership-based innovation management is presented as a strategic pathway toward strengthening institutional resilience, enhancing technological modernization, mobilizing social capital, and integrating into the European innovation space. The study concludes that sustainable innovation development requires an adaptive and transparent governance model that balances strategic state coordination, entrepreneurial dynamism,

academic excellence, and civic participation, thereby ensuring long-term competitiveness, social cohesion, and environmental responsibility.

Keywords: Sustainable Development Goals, dimensions of sustainable development, partnership for the goals, government–business–society, innovation management, institutional interaction, stakeholder management, socialization of the economy.

Постановка проблеми. Концепція крос-секторальних партнерств «держава – бізнес – суспільство» ґрунтується на ідеї взаємодії трьох ключових секторів, кожен з яких має власні ресурси, цінності й функції, але лише в кооперації здатен забезпечити стійкий розвиток. Держава у цій системі виконує роль регулятора та гаранта дотримання правових норм, забезпечує інституційну стабільність, безпеку та формує стратегії розвитку. Вона надає правові рамки для діяльності бізнесу, сприяє формуванню сприятливого інвестиційного клімату та координує програми соціальної підтримки. Бізнес виступає джерелом економічних ресурсів, інновацій і технологій. Він забезпечує створення робочих місць, розвиток ринку товарів і послуг, формує фінансову основу для реалізації державних і суспільних проєктів. У контексті партнерства бізнес стає не лише суб'єктом отримання прибутку, але й активним учасником соціально відповідальних ініціатив, зокрема у сферах екології, освіти, охорони здоров'я та відбудови інфраструктури. Суспільство (громадські організації, професійні спільноти, волонтерські рухи, місцеві громади) є носієм соціального капіталу, моральних орієнтирів і демократичних цінностей. Воно формує попит на прозорість та підзвітність влади і бізнесу, а також мобілізує громадські ініціативи для вирішення локальних і національних проблем. Ключовим у крос-секторальному партнерстві є синергія: поєднання інституційних можливостей держави, ресурсної та інноваційної спроможності бізнесу і соціальної енергії суспільства. Така модель спрямована на досягнення цілей сталого розвитку (зокрема ЦСР 17 «Партнерство заради цілей»), підвищення довіри між секторами та формування спільної відповідальності за результат. В умовах війни вона проявляється через координацію гуманітарних програм, залучення бізнесу до підтримки армії та соціальної інфраструктури, а також активну роль громадянського суспільства у волонтерському русі, міжнародних кампаніях і локальних ініціативах.

Концепція крос-секторальних партнерств «держава – бізнес – суспільство» як об'єкт управління почала формуватися наприкінці ХХ століття, коли у глобальній практиці посилилася роль взаємодії держави, приватного сектору та громадянського суспільства у вирішенні складних соціально-економічних проблем. Її витоки можна знайти у розвитку теорій stakeholder management (теорія зацікавлених сторін Едварда Фрімена, 1984), які вперше визначили необхідність врахування

інтересів не лише акціонерів, але й ширшого кола учасників суспільного розвитку.

У 1990-х роках концепція набула поширення через ідеї Public-Private Partnerships (PPP), що активно розвивались у Західній Європі та США як інструмент поєднання державних і приватних ресурсів для реалізації інфраструктурних і соціальних проєктів. Водночас міжнародні організації (ООН, Світовий банк, OECD) почали розглядати тристоронні партнерства як необхідну умову сталого розвитку. Особливо це закріпилося у контексті Цілей тисячоліття ООН (2000 р.), а згодом – у Цілях сталого розвитку (2015 р.), де партнерство (ЦСР 17 «Partnerships for the Goals») було виокремлене як універсальний інструмент досягнення глобальних завдань.

Аналіз сучасних наукових досліджень засвідчує, що проблематика міжсекторального партнерства активно досліджується українськими науковцями в контексті розвитку територіальних громад, публічного управління, інноваційної діяльності та забезпечення сталого розвитку. У науковій літературі сформувався підхід до розгляду міжсекторальної взаємодії як важливого інституційного та управлінського механізму координації ресурсів державного, приватного та громадського секторів. Значний внесок у дослідження цієї проблематики зробили Т.В. Матьовка [1], Н.М. Гапак, Я.М. Бойко, О.Ю. Червак-Смерічко, В.Т. Мінкович [2], Ю. Полякова, А. Степанов, Т. Дубіль [3], О.В. Ольшанський [4], С.Д. Курило [5]. У працях зазначених авторів висвітлюються різні аспекти формування та функціонування партнерських механізмів взаємодії між державою, бізнесом і громадянським суспільством. Узагальнення результатів їхніх досліджень дозволяє стверджувати, що міжсекторальне партнерство розглядається як комплексний соціально-організаційний інструмент, який сприяє підвищенню ефективності реалізації публічних політик, інтеграції ресурсів різних секторів економіки та формуванню умов для сталого соціально-економічного розвитку.

Метою статті є теоретичне обґрунтування та систематизація крос-секторальних партнерств «держава – бізнес – суспільство» як інструменту управління інноваціями в контексті досягнення Цілей сталого розвитку, а також аналіз світового й європейського досвіду їх інституційного впровадження з визначенням кількісних індикаторів результативності та окресленням перспектив розвитку партнерських механізмів в Україні.

Вклад основного матеріалу дослідження. Як об'єкт управління, крос-секторальне парт-

нерство виокремилася у 2000-х роках, коли менеджмент почав розробляти спеціальні моделі і методики координації державних, бізнесових і громадських структур. У цей час з'явилися концепції network governance (мережеве врядування), collaborative governance (співуправління) та cross-sector collaboration, які стали підґрунтям для інституційного закріплення партнерств у практиках державного управління, корпоративного менеджменту і громадянського суспільства (Табл. 1).

Ця концепція сформувалася на межі ХХ–ХХІ століть, поєднавши в собі теорію зацікавлених сторін, практики державно-приватного партнерства та ідеї мережевого врядування, а її найбільше поширення відбулося після 2015 року у контексті реалізації Цілей сталого розвитку.

В Україні механізми взаємодії держави, бізнесу і суспільства реалізуються через інститути консультацій і партнерств – проведення громадських слухань, консультацій із заінтересованими сторонами, формування наглядових рад при органах державної влади та державних підприємствах за участю представників громадянського суспільства й бізнесу. Цифрові платформи, зокрема «ProZorro» та «ProZorro.Продажі», стали інноваційними інструментами відкритої взаємодії держави і бізнесу. Для громадянського суспільства важливим інструментом є електронна демократія через портали «Взаємодія», «e-DEM» (електронні петиції, громадський бюджет, консультації). У сфері грантової та міжнародної співпраці

діють механізми партнерства в межах програм ЄС (*Horizon Europe, Erasmus+, House of Europe*) та USAID. Таким чином, система управління комунікаціями між державою, бізнесом і громадянським суспільством в Україні поєднує правове регулювання, стратегічні положення та практичні цифрові й інституційні механізми. Вона спрямована на формування прозорих каналів взаємодії, залучення зацікавлених сторін до вироблення й реалізації політики, а також забезпечення сталості партнерств відповідно до принципів ЦСР 17 «Партнерство заради цілей».

Як інструмент управління інноваціями для досягнення ЦСР партнерство держави, бізнесу і влади відбувається залежно від економічної моделі країни. Так, у США сформувалася модель *Triple Helix* (університети – бізнес – держава), яка стала основою інноваційних екосистем у Кремнієвій долині та інших технологічних кластерах. Тут головним акцентом є створення середовищ для підприємництва та венчурного фінансування, які стимулюють стартапи, а також активна роль університетів як центрів досліджень і комерціалізації знань. У країнах Азії (Японія, Південна Корея, Сінгапур) поширена модель державного стратегічного управління інноваціями, де уряд виступає координатором довгострокових інноваційних програм, а партнерство з бізнесом і науковими інститутами забезпечує системну підтримку пріоритетних галузей (електроніка, біотехнології, штучний інтелект). У Латинській Америці (наприклад,

Таблиця 1 – Ключові віхи розвитку концепції крос-секторальних партнерств як об'єкта управління

Рік	Подія / Джерело	Зміст і значення для розвитку концепції
1984	Едвард Фрімен. <i>Strategic Management: A Stakeholder Approach</i>	Сформульовано теорію зацікавлених сторін (stakeholder theory), яка вперше визначила необхідність врахування інтересів не лише акціонерів, але й ширшого кола учасників суспільного розвитку. Це стало підґрунтям для подальшого розвитку партнерських моделей
1997	Світовий банк. <i>Public-Private Partnerships</i>	Поширення ідеї державно-приватних партнерств (PPP) як практичного інструменту залучення приватного сектору до реалізації інфраструктурних та соціальних проєктів
2000	Стівен Осборн. <i>Public-Private Partnerships: Theory and Practice in International Perspective</i>	Теоретичне обґрунтування PPP як моделі міжнародної співпраці та важливого інструменту управління
2002	Дженніфер Брінкергофф. <i>Government-nonprofit partnership</i>	Виокремлення партнерства уряд – НУО як ключового механізму для підвищення ефективності публічного управління та надання соціальних послуг
2008	Кріс Анселл, Еллісон Геш. <i>Collaborative Governance in Theory and Practice</i>	Формулювання концепції «collaborative governance» (співуправління), яка підкреслює роль багатосторонньої взаємодії держави, бізнесу та громадянського суспільства в управлінні
2012	ОЕСД. <i>Principles for Public Governance of Public-Private Partnerships</i>	Запровадження принципів врядування державно-приватних партнерств як інструменту інституційної та політичної стабільності
2015	ООН. <i>Transforming our world: the 2030 Agenda for Sustainable Development</i>	Закріплення партнерства як глобального принципу сталого розвитку. ЦСР 17 «Partnerships for the Goals» визнає крос-секторальну взаємодію ключовим чинником досягнення всіх інших цілей

Джерело: складено автором

Бразилія, Чилі) моделі інноваційного партнерства орієнтовані на розвиток соціальних інновацій і залучення громад для вирішення проблем нерівності та доступу до послуг. Світовий досвід управління інноваціями у партнерствах відзначається надзвичайною різноманітністю, оскільки моделі формувалися під впливом історичних, інституційних та економічних особливостей країн. В основі більшості підходів лежить ідея, що інновації не можуть бути результатом лише внутрішніх зусиль компанії або держави, а потребують постійної взаємодії між різними секторами – бізнесом, університетами, державними органами та громадянським суспільством (Табл. 2).

Таким чином, світовий досвід показує, що інноваційні партнерства будуються навколо різних логік: у США – це венчурний бізнес і університети; у Азії – держава як стратегічний координатор; у Латинській Америці – соціальні інновації;

в Африці – вирішення базових потреб через технології; у Канаді та Австралії – регіональні кластери та мережеві центри.

Спільним для всіх моделей є усвідомлення, що жоден сектор не здатен самостійно генерувати й масштабувати інновації, тому партнерство є універсальним механізмом їхнього розвитку. *Європейський досвід* відзначається акцентом на інституціоналізованих формах крос-секторальної взаємодії. В ЄС основу становить політика *Smart Specialisation Strategy (S3)*, яка передбачає розробку регіональних інноваційних стратегій у партнерстві між державними органами, бізнесом, університетами та громадянським суспільством. Це дозволяє сфокусувати ресурси на тих напрямках, де регіони мають конкурентні переваги. Європейська модель також активно розвиває публічно-приватні партнерства у форматі *Joint Technology Initiatives* та *European Partnerships*

Таблиця 2 – Порівняльна таблиця світового та європейського досвіду управління інноваціями у партнерствах

Регіон / модель	Приклади	Характерні риси
США – Triple Helix (університети – бізнес – держава)	Кремнієва долина, Boston Biotech Cluster, DARPA, NSF	Розвиток венчурного капіталу; провідна роль університетів у комерціалізації знань; швидка трансформація ідей у продукти; акцент на підприємництві та ринку
Азія – державне стратегічне управління	Японія (METI, Science & Technology Plans), Південна Корея (Daedeok Innopolis), Сінгапур (A*STAR), Китай (<i>Made in China 2025</i>)	Держава як координатор інноваційних пріоритетів; інвестиції у довгострокові програми; наукові міста та технологічні парки; орієнтація на стратегічні галузі (робототехніка, біотехнології, IT)
Латинська Америка – соціальні інновації	Бразилія (<i>Embrapa</i> – аграрні технології), Чилі (<i>Startup Chile</i>)	Орієнтація на вирішення соціальних проблем (бідність, доступ до освіти й медицини); поєднання бізнесу та громад у сфері інновацій; залучення іноземних стартапів
Африка – інновації для базових потреб	Кенія (<i>M-Pesa</i> – мобільні платежі), Руанда (<i>Zipline</i> – дрони для медицини), ПАР (IBM Research Africa)	Технологічні рішення для доступу до фінансів, медицини, води та енергії; партнерства між бізнесом, державою та міжнародними компаніями; фокус на базових потребах
Канада та Австралія – мережеві партнерства	Канада (Digital Superclusters), Австралія (Cooperative Research Centres)	Децентралізовані кластери; орієнтація на сильні сторони регіонів; створення мереж для співпраці бізнесу, університетів і влади; гнучка інноваційна політика
ЄС – Smart Specialisation Strategy (S3)	Регіони ЄС (Фландрія – біотехнології, Каталонія – цифрові індустрії, Фінляндія – зелена енергетика)	Регіональні інноваційні стратегії; партнерства влади, бізнесу, науки та громадянського суспільства; концентрація ресурсів на конкурентних нішах
ЄС – Quadruple Helix (з громадянським суспільством)	Скандинавські країни, living labs у Нідерландах	Включення громадянського суспільства як четвертого партнера; соціальна орієнтація інновацій; участь громад у розробці та тестуванні рішень
ЄС – Horizon Partnerships	<i>Clean Sky</i> (авіація), <i>IMI</i> (фармацевтика), <i>ETC</i> (стартапи)	Спільні технологічні ініціативи за участі держави, корпорацій і науки; прозорі правила фінансування; підзвітність перед суспільством; підтримка стратегічних секторів
ЄС – соціальні інновації	<i>European Social Innovation Competition</i> , соціальні підприємства	Інновації для інклюзії, зайнятості, освіти й охорони здоров'я; орієнтація на потреби громад; формування економіки участі
ЄС – кластери та PPP	<i>Fraunhofer Institutes</i> (Німеччина), <i>Pôles de compétitivité</i> (Франція)	Державно-приватні партнерства з фокусом на прикладні дослідження; активна роль регіонів і муніципалітетів; трансфер технологій від лабораторій до виробництва

Джерело: складено автором

у межах програм Horizon 2020 і Horizon Europe. Особливістю є висока прозорість процедур, чітке регламентування фінансування та підзвітність перед суспільством. Окреме місце займає розвиток *Quadruple Helix* (держави, бізнесу, науки і суспільства), де громадянське суспільство стає повноправним учасником інноваційних процесів, що забезпечує більшу соціальну орієнтацію інновацій.

Європейський досвід управління інноваціями у партнерствах базується на трьох стовпах: стратегічному плануванні (Smart Specialisation, Horizon Europe), інституційній інтеграції (*Quadruple Helix*, PPP, кластери) та соціальній орієнтації (соціальні інновації, *living labs*). Це дозволяє забезпечити баланс між економічними цілями, суспільними потребами й екологічною сталістю, формуючи модель, яка стає глобальним еталоном для інших регіонів світу.

Таким чином, світові моделі управління інноваціями у партнерствах здебільшого будуються на ринковій динаміці та підтримці стартапів, тоді як європейські – на стратегічному плануванні, інституційній інтеграції та суспільній підзвітності. Спільним для всіх є розуміння, що інновації потребують системи відкритих комунікацій і довгострокових партнерств між державою, бізнесом, наукою та суспільством.

Крос-секторальне партнерство «держави (влада) – бізнес – університети/публічний сектор» є інструментом управління інноваціями. Це можемо побачити через дві групи індикаторів, а саме через масштаби спільних інноваційних інвестицій у НДДКР та через результати кооперації у вигляді публічно-приватних ко-публікацій як прямого сліду співпраці дослідників бізнесу й публічного сектору. Так, у фінансово-інвестиційному вимірі ЄС у 2024 році витрачав на НДДКР 2,24% ВВП і загалом близько €403 млрд, причому найбільша частина виконання НДДКР припадала на бізнес-сектор (1,49% ВВП у 2024 році для бізнес-сектору виконання), тоді як у глобальних конкурентів інтенсивність НДДКР була вищою, зокрема Південна Корея досягла 4,96% ВВП (2023), США 3,45% ВВП (2023), Японія 3,44% ВВП (2023), Китай 2,58% ВВП (2023), а серед країн ЄС лідирували Швеція 3,57% ВВП (2024) та Німеччина 3,13% ВВП (2024), що емпірично підкріплює тезу про системну роль координації державної політики інновацій, корпоративних інвестицій та академічних/публічних інституцій у розгортанні інноваційних екосистем [6]. Одночасно структурний зріз OECD показує, що саме бізнес є головним «двигуном» НДДКР: у 2022 році бізнес-сектор забезпечив 74% сукупних внутрішніх витрат на НДДКР (GERD) в OECD, тоді як у ЄС-27 -66%, тобто партнерські моделі управління інноваціями фактично спираються на поєднання державної інституційної рамки та приватних інвестицій

і компетенцій, а також на взаємодію з університетами та публічною наукою [7].

У результативному вимірі ключовим «маркером» крос-секторального управління інноваціями є публічно-приватні ко-публікації, адже вони фіксують науково-дослідну співпрацю між бізнесом і публічними/академічними організаціями; для ЄС середнє значення у 2024 році становило 137 публічно-приватних ко-публікацій на 1 млн населення [8].

Висновки. Проведене дослідження дає підстави стверджувати, що крос-секторальні партнерства «держави – бізнес – суспільство» набули статусу системного інструменту управління інноваціями у глобальному та європейському вимірах і дедалі активніше інституціоналізуються в Україні. Теоретичні засади партнерської моделі еволюціонували від теорії зацікавлених сторін до концепцій *collaborative governance*, *network governance* та *Quadruple Helix*, що засвідчує перехід від ієрархічного управління до мережових форм координації. У науковій літературі українських авторів міжсекторальне партнерство розглядається як комплексний соціально-організаційний механізм, здатний забезпечити синергію ресурсів, підвищення ефективності політик і інтеграцію інноваційних рішень у регіональний розвиток.

Світовий досвід демонструє різні логіки управління інноваціями у партнерських моделях. Американська *Triple Helix* спирається на венчурний капітал та університетське підприємництво; азійська модель характеризується державним стратегічним координуванням довгострокових технологічних пріоритетів; європейська модель ґрунтується на стратегічному плануванні (Smart Specialisation, Horizon Europe), інституційній інтеграції (PPP, *Quadruple Helix*, кластери) та високій суспільній підзвітності; латиноамериканська та африканська моделі орієнтуються на соціальні інновації та вирішення базових потреб. Незважаючи на різноманітність підходів, спільною ознакою є визнання неможливості ізолюваного розвитку інновацій без міжсекторальної взаємодії.

В українських умовах партнерська модель набуває особливої актуальності в контексті воєнних викликів, цифрової трансформації та післявоєнної відбудови. Інституційні механізми, такі як ProZorro, ProZorro.Продажі, e-DEM, Взаємодія, а також участь у програмах Horizon Europe і міжнародній грантовій співпраці, створюють основу для формування відкритої та прозорої системи інноваційного управління

Отже, крос-секторальні партнерства слід розглядати як інтегративну управлінську платформу, що забезпечує поєднання стратегічного планування, інституційної координації та соціальної орієнтації інновацій. Їх ефективність визначається не лише обсягами інвестицій, а й рівнем довіри, прозорості, залучення стейкхолдерів та

здатністю до адаптивного управління. У контексті досягнення Цілей сталого розвитку, зокрема ЦСР 17 «Партнерство заради цілей», саме парт-

нерська модель формує інституційну архітектуру переходу до інноваційної, соціально орієнтованої та екологічно збалансованої економіки.

Список використаних джерел:

1. Матьовка Т. В. Потреби у міжсекторному партнерстві громад регіону. *Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія: Економічні науки*. 2021. Вип. 44. С. 57–68. DOI: <https://doi.org/10.32999/ksu2307-8030/2021-44-9>
2. Гапак Н. М., Бойко Я. М., Червак-Смерічко О. Ю., Мінкович В. Т. Міжсекторне партнерство: контент-аналіз стратегій розвитку територіальних громад та стратегій розвитку регіонів України. *Ефективна економіка*. 2023. № 5. URL: <https://dspace.uzhnu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/3ff3953d-81af-4ac0-be9c-3604fa83a125/content>
3. Полякова Ю., Степанов А., Дубіль Т. Інноваційні підходи до формування та реалізації міжсекторального співробітництва. *Економіка та суспільство*. 2024. № 60. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-60-113>
4. Ольшанський О. В. Міжсекторальна взаємодія як один із важливих інструментів для підвищення ефективності рішень у сфері публічного управління. *Держава та регіони. Серія: Публічне управління та адміністрування*. 2024. № 4. DOI: <https://doi.org/10.32782/1813-3401.2024.4.34>
5. Курило Д. С. Сутність, функції та принципи публічного управління як механізму забезпечення сталого розвитку регіонів. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2025. № 2. URL: <https://www.nayka.com.ua/index.php/dy/article/view/5697/5755>
6. R&D expenditure. Statistics Explained. Eurostat. URL: https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php?title=R%26D_expenditure
7. OECD Main Science and Technology Indicators: Highlights from the March 2024 edition. Paris: OECD Publishing, 2024. URL: <https://www.oecd.org/content/dam/oecd/en/data/datasets/main-science-and-technology-indicators/msti-highlights-march-2024.pdf>
8. European Innovation Scoreboard 2024. Annex B – Performance by indicator. Luxembourg: Publications Office of the European Union, 2024. URL: https://www.adcoesao.pt/wp-content/uploads/eis_performance.pdf

References:

1. Matovka, T. V. (2021). Potreby u mizhsektornomu partnerstvi hromad rehionu [Needs for cross-sector partnership of regional communities]. *Naukovyi visnyk Khersonskoho derzhavnoho universytetu. Seriya: Ekonomichni nauky – Scientific Bulletin of Kherson State University. Series: Economic Sciences*, no. 44, pp. 57–68. DOI: <https://doi.org/10.32999/ksu2307-8030/2021-44-9> (in Ukrainian)
2. Hapak, N. M., Boiko, Ya. M., Chervak-Smerichko, O. Yu., & Minkovych, V. T. (2023). Mizhsektorne partnerstvo: Kontent-analiz stratehii rozvytku terytorialnykh hromad ta stratehii rozvytku rehioniv Ukrainy [Cross-sector partnership: Content analysis of strategies for the development of territorial communities and regions of Ukraine]. *Efektivna ekonomika – Efficient Economy*, no. 5. Available at: <https://dspace.uzhnu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/3ff3953d-81af-4ac0-be9c-3604fa83a125/content> (in Ukrainian)
3. Poliakov, Yu., Stepanov, A., & Dubil, T. (2024). Innovatsiini pidkhody do formuvannia ta realizatsii mizhsektoralnogo spivrobotnytstva [Innovative approaches to the formation and implementation of cross-sector cooperation]. *Ekonomika ta suspilstvo – Economy and Society*, no. 60. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-60-113> (in Ukrainian)
4. Olshanskyi, O. V. (2024). Mizhsektoralna vzaiemodiia yak odyn iz vazhlyvykh instrumentiv dlia pidvyshchennia efektyvnosti rishen u sferi publichnoho upravlinnia [Cross-sector interaction as one of the important tools for increasing the efficiency of decisions in public administration]. *Derzhava ta rehiony. Seriya: Publichne upravlinnia ta administruvannia – State and Regions. Series: Public Administration and Local Government*, no. 4. DOI: <https://doi.org/10.32782/1813-3401.2024.4.34> (in Ukrainian)
5. Kurylo, D. S. (2025). Sutnist, funktsii ta pryntsyipy publichnoho upravlinnia yak mekhanizmu zabezpechennia staloho rozvytku rehioniv [Essence, functions and principles of public administration as a mechanism for ensuring sustainable development of regions]. *Derzhavne upravlinnia: udoskonalennia ta rozvytok – Public Administration: Improvement and Development*, no. 2. Available at: <https://www.nayka.com.ua/index.php/dy/article/view/5697/5755> (in Ukrainian)
6. Eurostat (2024). *R&D expenditure*. Statistics Explained. Available at: https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php?title=R%26D_expenditure
7. OECD (2024). *Main science and technology indicators: Highlights from the March 2024 edition*. Paris: OECD Publishing. Available at: <https://www.oecd.org/content/dam/oecd/en/data/datasets/main-science-and-technology-indicators/msti-highlights-march-2024.pdf>
8. European Commission (2024). *European Innovation Scoreboard 2024. Annex B – Performance by indicator*. Luxembourg: Publications Office of the European Union. Available at: https://www.adcoesao.pt/wp-content/uploads/eis_performance.pdf

Дата надходження статті: 19.02.2026

Дата прийняття статті: 05.03.2026

Дата публікації статті: 20.03.2026